

použiť vedomostí, ktoré si nadobudne pri výkone funkcie člena dozorného výboru v záujme banky, ktorej je riaditeľom a na ktorej obchodný prospech bol by povinný dbať podľa povahy svojho postavenia.

Žalovaná banka však netvrdí, že nevoliteľnosť z tohoto dôvodu je určená v jej stanovách. Sama uznáva, že niet zákonných ustanovení, ktoré by zvoliteľnosť v tomto smysle obmedzovaly, len dovodzuje, že to plyní zo samej povahy veci, najmä keď ustanovenia zákona v tomto ohľade nie sú taxatívne.

Toto stanovisko je však nesprávne, lebo taxatívnosť výpočtu okolností, ktoré spôsobujú nezvoliteľnosť, plyní zo znenia zákona a jeho formulovania (odst. 2 lit. a), b), c), d) a odst. 3 § 11) a medzi týmito nie je uvedený dôvod uplatnený žalovanou bankou. Preto nemožno takého dôvodu použiť, keďže ide o obmedzenie práva menšiny podľa odst. 4 cit. §u.

Žalovaná banka nedovoľáva sa vylučujúceho dôvodu bodu c) § 11, ktorý by vzhľadom na ustanovenie odst. 5 § 36 mohol prísť v úvahu, keby žalujúca banka vlastnila aspoň 30% účastinného kapitálu a keby mimo toho bol označený kandidát nielen riaditeľom (úradníkom), ale aj členom správy alebo dozorného výboru žalujúcej banky. To však tvrdené nebolo.

Pretože boli dokázané predpoklady uplatnenia sporného nároku, bolo treba určiť, že usnesenie valného zhromaždenia, ktorým — hoci bol včasne označený minoritný kandidát — bolo zvolené päť iných členov dozorného výboru, odporuje zákonu a bolo preto právom podľa § 174 obch. zák. napadnuté žalobou.

V dôsledku toho je celé usnesenie dotyčne voľby riadnych členov dozorného výboru zmätočné, lebo nedá sa vopred určiť, ktorý zo zvolených členov by odpadol, keby bolo postupované podľa zákona.

Na voľbe náhradníkov nemá žalujúca banka oprávnený záujem, preto v tejto čiastke bolo treba žalobu, ktorá sa podľa svojho obsahu aj na túto voľbu vzťahuje, zamietnuť.

Čo sa má stať v dôsledku tohoto rozsudku vo firemnom registre je vecou firemného súdu, preto bolo súdu I. stolice len uložené, aby vyhotovenie tohoto rozsudku firemnému oddeleniu sdělil.

Čís. 15328.

K § 575, odst. 3 c. ř. s.

K exekučním titulům uvedeným v § 575, odst. 3 c. ř. s. náleží také rozsudek vydaný o žalobě podle § 1118 obč. zák.

(Rozh. ze dne 25. června 1936, R I 716/36.)

Prvý soud povolil vymáhajícímu věřiteli proti povinnému na základě rozsudku vydaného o žalobě podle § 1118 obč. zák. exekuci vyklizením. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody:

Podle § 575, odst. 3 c. ř. s. pozbudou soudní či mimosoudní výpověď nebo příkaz k odevzdání nebo převzetí najatého nebo pachtovaného předmětu, proti nimž námitky nebyly včas podány, rovněž pravoplatné rozsudky o takových námitkách platnosti s výhradou výroku o náhradě nákladů, jestliže se ve 14 dnech, kdy nastala doba v těchto příkazech nebo v rozsudku pro vyklizení nebo převzetí najatého nebo pachtovaného předmětu určená, nenavrhne exekuce pro toto vyklizení nebo převzetí. Rozsudek jsoucí v souzeném případě exekučním titulem pro vyklizovací exekuci byl doručen povinnému dne 5. srpna 1935. Poněvadž předmětem žaloby bylo vyklizení najatého předmětu pro dovozované zrušení nájemní smlouvy podle § 1118 zák. obč., činila odvolací lhůta podle § 575, odst. 1 c. ř. s. osm dnů, takže uplynula 13. srpna 1935 a dne 14. srpna 1935 se stal rozsudek ten vykonatelným. Jestliže tedy exekuční návrh byl podán na soud teprve dne 21. prosince 1935, tedy po uplynutí lhůty 14denní od doby jeho vykonatelnosti, bylo návrh ten zamítnouti, poněvadž uvedený exekuční titul pozbyl své platnosti, a tím nastalo podle § 1114 zák. obč. ve spojení s usnesením § 575, odst. 3 c. ř. s. mlčky prodloužení poměru nájemního.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení jest v souladu s judikaturou nejvyššího soudu, který v rozhodnutích čís. 254 a 6817 Sb. n. s. vyložil předpis § 575, odst. 3 c. ř. s. v souvislosti s § 569 c. ř. s. v ten smysl, že má-li pronajímatel v rukou exekuční titul oprávnující ho domáhati se vyklizení a nepoužije-li ho, pokládá se za to, že mlčky svoluje k obnovení nájmu. Ve zmíněných rozhodnutích šlo sice o smír dojednaný v řízení o námitkách proti soudní výpovědi (čís. 254), pokud se týče v řízení o žalobě na vyklizení ve smyslu § 569 c. ř. s. (čís. 6817), leč zákonný důvod § 575, odst. 3 c. ř. s., který je doplňkem § 569 c. ř. s. a sleduje účel, aby bylo brzy jasno, zda nastalo prodloužení nájemní smlouvy mlčky (§ 1114, první věta obč. z.), svědčí pro použití této zásady, i když exekučním titulem jest rozsudek, jímž bylo vyhověno žalobě o vyklizení podle § 1118 obč. zák., neboť i tato žaloba se opírá o n á j e m n í p o m ě r procesních stran, jenž se mlčky prodlužuje, jestliže pronajímatel po předčasném skončení nájemního poměru z důvodů v § 1118 obč. zák. uvedených ve lhůtě § 575, odst. 3 c. ř. s. zůstává nečinným a nechá nájemce předmětu dále užívati. Také pro řízení o žalobách podle § 1118 obč. z. platí kratší lhůty podle § 575, odst. 1 c. ř. s. (srov. na př. rozh. čís. 5978, 6009, 6140, 7375, 7725, 12535 a j. Sb. n. s.) a také pro rozsudky vydané o takových žalobách platí podle výslovného předpisu § 574 c. ř. s. předpis § 573 c. ř. s., který jest jinak dán pro rozsudek o námitkách proti výpovědi nebo proti příkazu na vyklizení. Z toho všeho jde, že celý předpis § 575 c. ř. s. platí co do lhůt nejen pro řízení, ale i pro rozsudky vydané o žalobách podle § 1118 obč. z., jak tomu jest i v souzeném případě.